

ZES

De pinguïns sluiten *het Taallokaal* af. Door het raam ziet ze hoe de lampen van achterin worden gedoofd totdat er slechts een lampje in het halletje aan is. Ze trotseert liever de vernedering dan dat ze weggaat zonder een woord gesproken te hebben.

De pinguïns groeten haar met een half woord; dat is meer dan geen woord.

Ze kan zichzelf er niet toe zetten om Paul te bellen, ze houdt het leven in het midden. Ze hoopt, voor het eerst, dat een man niet is komen opdagen omdat hij haar niet ziet zitten, in plaats van het alternatief.

De kou zit diep in haar kleren, tot op haar huid en doet haar rillen.

Ze weet niet meer waar ze naartoe moet.

Haar geld is op en ze kan niet meer naar huis. De woorden van Felina klinken in haar hoofd en ze beseft zich dat ze nu pas echt niet meer naar huis kan. Ze zoekt in haar rugtas naar haar portemonnee.

‘Ga je nu de hele tijd zielig kijken omdat ik je vriendje heb vermoord?’ Ze strekt haar voeten, de rust heeft haar goed gedaan. Ze beweegt ze voorzichtig om te kijken hoe de blaren reageren op de plotse beweging.

‘Je hebt een pistool op mij gericht, en Harry mocht ik niet eens.’ Hij strijkt door zijn haar en haalt diep adem om zichzelf te kalmeren. De vermoedheid in zijn lichaam slaat toe en daarmee komt de emotie los. Hij kan niet bevatten wat hij heeft gezien, gevoeld. Kas is weg, zonder bestemming en hij kan niets doen.

‘Ik vond het ook echt een Harry.’ Ze legt het pistool op het bankje naast haar en gaat dan voorzichtig op haar voeten staan. ‘Ik ga de stad in, schoenen halen.’ Ze moet nieuwe schoenen hebben aangezien haar oude er niet meer zijn. De straten doen haar huid springen en bloeden, zo kan het niet verder als ze moet blijven rennen voor haar leven.

‘Schoenen?’ herhaalt hij. De vrouw kijkt hem aan, ze is overtuigd. ‘De wereld vergaat en jij wil schoenen!?’ Hij wil er verder op ingaan en tegen haar schreeuwen dat dit de reden is dat hij vrouwen haat. Zo simpel is het onderscheid niet, maar op dit moment wil hij haar alles toeschreeuwen.

‘De wereld vergaat en jij wil jankend in een parkje blijven zitten? Naar mijn idee win jij deze *pitty-party*. Succes!’ Ze steekt het pistool weer in haar broekzak en pakt haar kettingzaag. Als ze de man passeert, schuift hij weg van haar, alsof ze hem elk moment kan bewerken met de kettingzaag. En in principe heeft hij daar gelijk in.

Hij moet kiezen tussen twee kwaden: de krankzinnige vrouw de rug toekeren, of het niets. Hij kiest voor het laatste en kijkt hoe ze over een kronkelpad richting de noordelijke uitgang loopt.

Met haar kaartje kan ze vanaf hier naar het centrale station in oost en daar koopt ze een kaartje voor Hexloo. Ze telt haar kleingeld uit: vier en een half. Ze komt net iets tekort. De omstandigheden zijn bijzonder, wellicht strijkt een conducteur over zijn hart.

Ze zet haar stramme lijf in beweging, de kou loopt ze eruit. De spookstad dwingt haar tot een snelle pas.

De stad is donkerder dan anders, alleen de straatverlichting is nog aan, maar het licht vanuit de huizen is er niet meer en verdwaalde koplampen schijnen niet meer bij.

Ze denkt aan de verdwenen mensen achter de duistere ruiten, waarvan de gordijnen nog open staan. In het politiebureau is het voor het eerst ook donker.

Ze daalt de trappen af het metrostation in, haar metrokaart werkt nog. Warme stromen lucht komen haar tegemoet. Nu is het slechte koelingsysteem van de metro een zegen.

Het niets brandt in zijn nek en voor het eerst voelt hij zich weer zo klein en breekbaar als het kind dat hij ooit was. Het kind dat bullebakken Kas en Harry nodig had. Nodig heeft. Hij is een niemand in niemandsland. ‘Wacht!’ roept hij en haalt de vrouw in.

Ze telt de passen en schat dat hij er nog een paar van haar weg is. Dan draait ze zich om met geheven pistool. De schouders van de kip in pak hangen, hij heeft een hulpeloze blik in zijn ogen en houdt zijn handen slapjes omhoog, niet eens strak in de lucht, maar met gekromde vingers.

‘Laten we voorlopig samen op trekken,’ stelt hij diplomatiek voor. ‘Ik kan jou wel gebruiken. Ik ben mijn bodyguards kwijt.’ Hij glimlacht om enige superioriteit in de situatie te krijgen en minder de huilende weduwnaar te zijn.

Ze lacht. ‘Ja, jij hebt zeker iemand nodig. Geen grapjes, of ik trek je aan stukken.’ De jongen is niet groot of stevig gebouwd, maar torent nog een kop boven haar uit. Ze heeft genoeg indruk gemaakt dat zijn lengte er niet meer toe doet. ‘Mijn naam is Sue.’

‘Lester.’ Als zij weer begint te lopen, volgt hij haar op een meter afstand. Ze volgt de kronkeling van de weg niet en loopt over het groene gras, tussen de bomen door met een rechte lijn naar de uitgang.

De lucht boven het metrostation kleurt donker. In de buitenwijken houdt de zon lang bereik, zelfs als ze al laag staat werpt ze nog lange schaduwen tussen de lage huizen door. Ze daalt de metrotrappen af, klimt op de scanner van de poortjes en landt met een boog aan de andere kant.

Hij volgt nog zwijgend. Enkele gouden letters lichten op: er gaat nog een metro de stad in, daarna is het bord zwart. Perron zeven. Geen mensen, wel sporen van mensen: een gebruikte gitaar, een gitaarkoffer en wat muntjes.

Ze mist de wind, haar haar danst niet op en neer. Het gebrek aan de wind doet haar vrezzen dat er geen metro meer rijdt, die normaal gesproken de luchtbeweging opwekken door hun aanwezigheid. De borden zijn gedooft, geen gele letters met bestemmingen, slechts een aankomsttijd.

Die neemt ze, ook al is het naar west. Daar vindt ze wel een bus of een taxi. Ze moet in beweging blijven.

Ze zet een draf in naar de metro die binnen een minuut aankomt, daalt de trap af en duikt de hoek om.

Haar knie stoot tegen iets hards, ze vloekt. De koffer waar ze tegen stoot, rijdt op wiel-tjes van haar weg en komt tot stilstand.

Een briesje wind strijkt langs haar gezicht en het gillende geluid van de wielen op de rails. Het licht van koplampen doemt op in het zwarte gat en valt op een kopje koffie, een krant, een trenchcoat en een koffertje.

De koude vloer van het metrostation koelt de blaren, als ze achter zich kijkt ziet ze dat ze steeds een klein spoortje bloed achterlaat in de vorm van twee van haar tenen. Als het opdroogt laat ze toch een spoor achter. Het perron is zoals te verwachten leeg, geen feestnummers, zwaar opge-maakte dames op wiebelende naaldhakken of studentjes die voor de kosten thuis hebben inge-dronken, zoals je zou verwachten van de metroreizigers op dit tijdstip.

Hij kijkt naar het kleine bloedspoor. Ze is links het perron op gelopen kan hij aflezen, dus hij slaat rechtsaf. Ze let niet op hem, maar het pistool dat ze vast heeft, ziet er alert uit, vooral omdat haar hand niet stil hangt. De beweging lijkt op een stuiptrekking. Ze kijkt naar het bord waarop de cijfers de wachttijd aftellen. Nog 1 minuut.

De tunnel gromt en gilt, daarna spuugt het een lange tong uit. Ze wacht tot de metro voor haar tot stilstand komt, stapt in en neemt plaats. Lester houdt afstand, daar doet hij verstandig aan. Haar linkerhand heeft een duister plan voor ogen, ze moet haar hand temperen om te voorkomen dat de *triggerfinger* het gevecht wint. *Triggerfinger* is altijd de vinger die de hand opzet tegen het regiem van haar brein. Totale anarchie.

De metrodeuren sluiten. Hij houdt een paal vast en positioneert die tussen hemzelf en Sue in, het is een klein schild. Als hij overdwers gaat staan, bedekt het een groot deel van zijn schouder, maar het zal hem niet redden als ze schiet. Ze kijkt hem aan met haar lach en dode ogen, de ket-tingzaag ligt in haar schoot als een kind. Het pistool lijkt een fles voor het puntige kind in haar schoot terwijl de loop rust tegen de machinekast.

Ze heeft de jongen lang genoeg de stuipen op het lijf gejaagd, ze telt de haltes af tot Rechts-plein. Dat is vlakbij de koopgoot, als die nog bestaat.

Twee mensen stappen uit de metro, twee volledige, aanwezige mensen. Ze moet aan het beeld wennen en vergeet in te stappen. De vrouw is klein, van veraf lijkt ze jonger dan van dichterbij als Julia de kraaienpoten op haar huid ziet. De vrouw draagt een kettingzaag in haar ene hand en een pistool in de andere.

De man die bij haar is, draagt een vuil pak. Zijn ogen staan zwaar en zijn mondhoeken hangen. Zijn neus is lang en puntig, als hij even opzij naar de vrouw kijkt, denkt ze hem te herkennen. Ze houdt haar hand op het mes in haar zak.

‘Hallo,’ groet Sue. ‘We komen in vrede.’ Ze realiseert zich dat het weinig geloofwaardig overkomt met haar wapens, maar ze heeft geen van beide in de aanslag. Het meisje voor haar draagt een capuchon en heeft met make-up haar best gedaan sporen van geweld te maskeren. Ze is bang. ‘We gaan het centrum in voor kleding en wat we nog meer kunnen vinden.’

Hij kan het meisje niet direct thuisbrengen. Hij herkent de manier waarop haar ogen zoals ze nu staan: alert, bij gevaar. Misschien heeft hij haar een keer bedreigd? Hij schudt het idee van zich af, anders staat ze niet nog zo rustig tegenover hem. Sue praat op het meisje in tot ze rustiger wordt.

De stem van de vrouw werkt als een mantra: ze herhaalt het plan een paar keer op een rustige manier. Haar laatste vraag hakt er het hardst in: *wil ze in haar eentje door?* Is dat het alternatief? Julia schudt haar hoofd. Het blijft daarna stil, de metro staat nog naast hen met de deuren geopend. Dit is de laatste en ook deze staat stil. Het is alsof de keuze voor haar wordt gemaakt. Waar wil ze nu nog heen?

‘We kunnen naar *het Taallokaal?* Daar is eten,’ stelt het meisje voor. Sue is niet bekend met het restaurant, maar eten is het toverwoord. Sinds haar ontwaken heeft ze niets gegeten, het ging allemaal zo snel daarna. ‘Mijn naam is Sue, dit is Lester. Wie ben jij?’

Ze antwoordt dat ze Julia heet; Lester herkent de naam vaag. Hij houdt op met graven in zijn geheugen naar haar gezicht, ondanks dat het een welkome afleiding is. Hij volgt de vrouwen naar de uitgang en loopt met hen het oude centrum in. Zijn maag trekt samen als hij de oude winkelstraat in loopt. Hij kan nu naar huis, maar het lege bed trekt hij niet. Het lege huis. Hij moet overgeven. Voorover gebogen en wijdbeens kotst hij zijn eten op.

Sue kijkt kort om. ‘Pas op je broek!’ Ze ziet dat het te laat is, de kots spet op zijn dure pak. Ze hoort aan zijn hakken dat hij weer loopt, zijn pas is versneld.

Julia passeert haar favoriete huis, de bogen van Jugendstil stellen haar gerust. De eigenaar hiervan kan ook verdwenen zijn en dan heeft het een nieuwe nodig.

‘Wat gaan we bij de *het Taallokaal* doen? Het is al gesloten. De kerk ertegenover is open, daar waren mensen. Daar kunnen we vragen of we kunnen overnachten.’ De gaten in haar voorstel dringen tot haar door nu de eerste angst is weggeëbd: ze is in veilig gezelschap.

‘We openen de kroeg gewoon,’ zegt Lester.

Hij loopt nog steeds voor haar uit, iets stuwt hem voorwaarts en maakt hem zo dapper dat hij haar de rug toe durft te keren, denkt Sue. Dat moet angst zijn, die maakt soms dapper.

De lus om zijn strot die het ademen bemoeilijkt, komt lossen te zitten als ze de oude winkelstraat uit zijn en hij geen zicht meer heeft op zijn oude huis. Hij slaat linksaf en daarna rechts. De universiteit komt in zicht en daartegenover de kerk. Zijn meest geliefde en gehate instituut op één plein.

‘Dat kan niet! Dat mag niet.’ Haar protest is zwakjes en er wordt niet op gereageerd. Ze realiseert dat oude regels niet meer gelden.

Voor de tweede keer deze dag staat ze voor *het Taallokaal*. Ze heeft nog nooit iets gestolen of meegenomen wat niet van haar was, maar het idee van inbreken in dit café voelt goed. Het fijne gevoel borrelt op vanuit haar onderbuik, vanaf de plek waar de frustratie opgehoopt zat en haar onpasselijk maakte.

Ze wijst met de loop van haar pistool op de kettingzaag. ‘Deze doen?’ Sue ziet het wel voor zich, met de kettingzaag door de houten deur. Ze moet het ding gebruiken voor de accu opraakt, ze heeft de oplader thuis laten liggen en ze weet niet waar thuis nu ligt.

‘Nee, natuurlijk niet.’ Lester schudt kort zijn hoofd, wat een amateurs. ‘Geef mij dat pistool.’ Ze trapt er niet in en kijkt hem aan tot hij met een andere tekst komt. ‘Breek de ruit met jouw pistool,’ zegt hij dan.

Julia kijkt niet als de ruit van de voordeur eruit wordt geslagen, het geluid klinkt oorverdovend in de stille nacht. Ze verwacht van alles: leven, politie, de dominee uit de kerk, mensen. Maar het blijft uit. Geen mensen, geen politie. Natuurlijk geen politie, die kwam ook niet voor haar. Vanaf nu staat ze er alleen voor en plots voelt zij zich gezegend met een vrouw die door het leven gaat met een kettingzaag en een pistool.

Sue slaat met de loop van het pistool op het alarmsysteem in de gang na een opdracht van Lester; hij heeft hier duidelijk ervaring mee. Ze moet op het systeem slaan tot het rode lampje stopt met oplichten: daar gaat het rode lampje en het komt niet meer terug. Hij staat al achter de bar en test de tap. Ze kijkt om, het meisje staart in de nacht voor het pand. ‘Hé, Dinges, binnenkomen!’

Hij tapt een speciaal biertje, houdt het in zijn hand en merkt dat hij trilt. Hij neemt een hand koffiekoekjes uit de schaal bij het koffiezetapparaat en neemt plaats aan de leestafel.

Ze stapt door de deur naar binnen, het glas is eruit getikt en alleen het houten frame zit nog in het slot. Ze stapt over het glas heen de halfduistere kroeg in. Het licht boven de bar achterin is aan. Lester zit aan de leestafel met een biertje. Sue heeft de kettingzaag op de bar gelegd, ze zit op een barkruk en wijst met haar loop op de bar. ‘Wil je voor mij een wijntje inschenken?’

Haar voeten zien er slecht uit. Er loopt een diepe snee van haar kleine teen over de bal van haar voet. Het bloeden is gestelpt door aarde en gruis. Er zitten blaren op haar hakken, eentje zit nog vol met vocht. ‘Rood of wit?’ Ze kijkt op als de vraag haar wordt gesteld. Ze gaat voor rood en wijst op het EHBO-kistje. ‘Wil je dat voor mij pakken?’

Lester kijkt naar de kranten, de koppen schreeuwen oud nieuws. Het is opeens ironisch dat de kranten zich druk maken over verdwenen schoolbussen met kinderen als een hele wijk ophoudt met bestaan. Hij neemt nog een flinke slok van zijn bier.

‘Wat doen we nu?’ Julia zoekt naar genoeg kracht in haar stem om een reactie uit te lokken bij de anderen. Ze schenkt zichzelf ook een rood wijntje in en pakt een aantal koekjes uit de mand; ze heeft zo’n honger. ‘Blijven we hier, of gaan we door? In de kerk zijn mensen.’

‘Ik ga niet naar de kerk.’

‘Mij niet gezien.’

Ze denkt aan haar echtgenoot, toegewijd christen. Ze ziet het zware, zwarte kruis voor zich dat boven zijn bed hing. Waarom heeft ze dat ding niet van de muur getrokken en ritueel verbrand? Haar moeder had haar nog zo gewaarschuwd. Uit het EHBO-doesje haalt ze een flesje ontsmettingsmiddel en watjes. ‘Kun je warm water voor mij pakken? En servetjes?’ Daarmee kan ze eerst het grote vuil er afvegen.

Lester staat op om zijn glas bij te vullen. ‘We blijven hier overnachten,’ besluit hij. Terwijl hij tapt, ziet hij dat hij de mogelijkheid heeft het pistool te pakken, maar de drang is weg. Wat moet hij ermee? De andere twee doodschieten? Wat wint hij daar mee? Hij krijgt er niets voor terug wat hij verloren is.

Julia geeft servetjes en een glas warm water aan de vrouw. Ze blijft niet staan kijken hoe zij als amateurchirurg in haar eigen wonden gaat prikken. Met koekjes en wijn neemt ze plaats aan een van de gedekte tafels. Ze zet haar vinger op het glas en draait rondjes, een zachte toon klinkt: kristallen glazen. Met een fel gebaar smijt ze het van tafel, daarna nog één en nog één. Ze gooit haar glas rode wijn ondersteboven op de witte loper. De vloeistof verspreidt zich als bloed in de sneeuw. Ze gaat staan en trekt aan de volgende loper. Met luid kabaal kletteren de zilveren messen en vorken op de grond. Het kristal breekt met een gracieus geluid en het glas spat uiteen.

Ze houdt Lester het glas met zwart water, aangemaakt met bloed, voor. ‘Wil je nieuw warm water voor mij pakken?’

Hij kijkt hoe het meisje aan de derde tafel begint. ‘Waar heeft zij last van?’

Ze haalt haar schouders op en beweegt het glas voor zijn neus.

Hij pakt het glas over en houdt het ver van zich af tussen duim en wijsvinger. Het goede spoelt hij door de gootsteen en hij gooit het glas direct weg: dat is niet meer te reinigen. Hij vult een schoon glas met warm water en geeft het aan Sue.

Julia voelt de rust terugkeren in zichzelf, haar handen trillen nog terwijl zij ze gesloten houdt om een zevende looper. Als ze haar vuisten opent, glijdt de stof tussen haar vingers weg. Ze recht haar rug en kijkt naar haar spoor.

‘Dat lucht op, of niet? Heb ik ook met mijn huis gedaan, vraag het maar aan hem.’ Sue peutert rommel weg uit de snee, dat moet het laatste zijn.

Ze klopt met haar hand de barkruk naast haar. ‘Kom even zitten, neem nog een wijntje.’ Het meisje komt erbij zitten en Lester schenkt haar een nieuw glas met wijn in, daarna schenkt hij Sue bij.

‘Jouw huis was een chaos,’ beaamt hij. Even ziet hij een teken van leven in haar ogen, ze lacht. Geen lach uit nachtmerries of horrorfilms, maar een lach waar hij zich toe kan verhouden. Bijna lief: de kuiltjes in haar wangen en de ogen die zo goed als sluiten. Ze wendt zich weer tot haar voet en begint die te ontsmetten. Ze inhaleert met een sissend geluid.

‘Kenden jullie elkaar al?’ Julia kijkt van de jongen naar de vrouw. Het is geen combinatie die ze zomaar bij elkaar had gezocht. De jongen spreekt alsof hij in *het Taallokaal* thuishoort, maar hij kleedt zich als de koning van de rosse buurt. De vrouw loopt in haar pyjamabroek en op blote voeten. Het is een herenbroek. Haar bovenlijf is gehuld in een bloesje en ze draagt gouden sieraden. Aan haar nagels kan Julia zien dat ze uit een betere buurt komt.

‘Nee, we hebben net kennismemaakt. Vanochtend,’ legt ze uit. Na schoonmaken verbindt ze haar voeten met een gaasje op de wonden. ‘Ik ga morgen even de stad in voor schoenen. Ga je mee? Ik wist niet dat het leven nog zo leuk zou worden.’

Zijn eigen woorden slaan hem in het gezicht. Dat zijn precies de woorden die hij sprak, de woorden die Kas hoofdschuddend afwees. De illusie dat het leuk gaat worden is hij kwijt. Hij neemt een flinke slok bier. De desillusie maakt hem cynisch genoeg om zich bij Sue aan te sluiten. ‘Geen belasting meer betalen. Of wachten in de rij.’

‘Geen internet meer,’ vult Julia aan. Haar sekstape is verdwenen. ‘Geen carrière moeten maken, of aan verwachtingen voldoen.’

‘Niet meer getrouwd zijn of voor kinderen moeten zorgen. Niet de gevangenis in hoeven voor moord of diefstal.’ Ze pakt het pistool. ‘Ik neem die Chesterfield daar.’ Ze heeft zich de gewoonte eigengemaakt om de loop van het pistool als aanwijsstok te gebruiken. Daarna bergt ze het wapen op in haar zak.

‘Neem jij die andere maar,’ zegt Lester uit zelfbescherming, niet uit overwegingen om galant of sociaal te zijn. Het meisje bedankt hem alsof hij haar een gunst verleent. Hij gaat niet naast die vrouw in slaap vallen. ‘Ik slaap hier.’ Achter de bar zijn genoeg scherpe voorwerpen om zich te verdedigen.

‘Mag ik nog een wijntje?’ Julia houdt haar glas vooruit. De man schenkt haar bij. De andere vrouw neemt er ook nog eentje. ‘Zijn jullie niet benieuwd naar wat er aan de hand is?’

‘Niet echt.’ Tevreden kijk ze naar haar verbonden voeten, daarna pakt ze haar wijntje met beide handen vast. ‘Denk je dat de kat zich ooit afvraagt wie de bal gooit uit de

‘We zijn geen katten en wij stellen wel vragen. Dat brengt de verplichting met zich mee dat je NADENKT.’ Het komt er feller uit dan verwacht, zijn handen gaan jeuken als mensen kiezen voor onwetendheid. Elk mens is gezegend met een brein inclusief neo-cortex, dat geeft ons allemaal de mogelijkheid tot vragen stellen en antwoorden geven. Intelligentie is niet dingen weten of snel leren, maar vragen stellen.

‘Oké, Einstein, wat is jouw theorie?’

‘Ik heb geen theorie, maar ik dénk er wel over na en dat is belangrijk.’

‘Denk je dat het de overheid is? Of een terroristische organisatie?’ vraagt Julia, nu vragen stellen toegestaan is en zelfs een beetje verplicht lijkt.

‘Te duur en grootschalig.’

Het antwoord is korter dan ze hoopte, ze voelt de aandrang om te praten. Te vertellen over haar leven, haar ouders, hoe ze hier de hele dag voor het raam heeft gestaan, wachtend op iemand die niet kwam en waarom ze de lopers van de tafel trok. Praten lijkt het bestaan weer te creëren door te delen met mensen dat het ooit zo was, om wat niet meer is leven in te blazen. Maar er komt geen gesprek op gang, haar adem van leven stopt ergens tussen haar en de twee anderen en dan overvalt de vermoeidheid haar.

Sue gaat voorzichtig op haar voeten staan. ‘Ik weet niet wat jullie gaan doen, maar ik duik de keuken in. Ik ga iets in elkaar kokkerellen. Jullie ook wat?’ Ze kijkt in twee bleke snoetjes met zwarte randen rond de ogen. Waterige, rode oogjes. ‘Niet aan mijn kettingzaag zitten.’

Hij kijkt haar na. Als hij zich weer omdraait, is het meisje richting de banken aan het slenteren. Ze wenst hem zacht welterusten.